

Emlékezés Sáfár László szakosztályelnökre

Születésének 100. évfordulója alkalmából az Öntésztörténeti és Múzeumi Szakcsoport több idős tagtársunk részvételével megemlékezett Sáfár Lászlóról, aki két cikluson keresztül az Öntészeti (akkor Öntödei) Szakosztály elnöki tisztségét is betöltötte. Életrajzát fia, *iff. Sáfár László* ismertette, aki édesapja nyomdokain járva, szintén kohómérnöki diplomát szerzett.

Sáfár László Debrecenben született 1915. augusztus 19-én. A debreceni Református Kollégiumban tett érettségi után 1933-ban a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki Karára iratkozott be, majd 1934-ben az egyetem soproni Kohómérnöki Karán folytatta tanulmányait.

Szigorló mérnökként az Általános és Szervetlen Kémia tanszéken díjtalan gyakornokként, később tanársegédként dolgozott. 1942-ben a Magyar Acélárugyár Rt. budapesti telephelyén az anyagvizsgáló laboratóriumban alkalmazták. 1943-ban kohómérnöki diplomát szerzett, majd a Magyar Acélárugyár Rt. kolozsvári fióküzemében üzemmérnökként a nagy ötvöztartalmú szerszámacél forgácsok újraolvasztását kapta feladatul.

1944 februárjától a Magyar Bauxitbánya Rt. Székesfehérvári Könnyűfémű üzemében a laboratórium

vezetője lett. 1945 végétől – amerikai hadifogság után – az üzem újjáépítésében és beindításában vett részt, majd a Műszaki osztály vezetőjeként dolgozott.

Részt vett az 1945. január 18-án megalakult Magyar Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete (MMTSZSZ) helyi csoportjának megszervezésében, ottani tartózkodása alatt vezetőségi tag volt.

1948 szeptemberétől a Nehézipari Központ Műszaki Főosztályán, ezután a NIM Gépipari Főosztályán, később a KGM Járműipari Igazgatóságán csoportvezető főmérnökként dolgozott. Többek között dízelmotorok alumínium forgattyúházának gyártásfejlesztésével, öntészeti problémáival foglalkozott.

1957 áprilisában, az akkori racionalizálás során – kérésére, a gyakorlati munkát választva – a MÁVAG Mozdony- és Gépgyárba helyezték át, ahol a Műszaki Főosztályon, mint kutatómérnök, majd a Ganz és a MÁVAG egyesülése után, 1961 márciusától mint főmetallurgus, az Öntöde Gyáregységben továbbra is a motorvonati dízelmotorok gyártástechnológiájával foglalkozott, új, korszerű ellenőrzési- és vizsgálati eljárásokat bevezetve.

1966-ban, egészségének megromlása után a Kohászati Értékesítő Vállalat műszaki osztályán, majd ennek megszűnésével, 1967 júliusától a Metalloglobus Vállalatnál állt alkalmazásban. Ezt szakmai visszalépésként élte meg, ezért munkahelyet változtatva 1968-tól haláláig a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalatnál, a későbbi KGYV-nél, a Generáltervező Iroda vezetőjeként elektromos ívkemencék tervezésében, fejlesztésében vett részt.

Munkahelyi kötelezettségei mellett évekig vállalt más szakmai elfoglaltságokat is.

Eredményesen szolgálta a szakmai oktatást. 11 éven át nagy kedvvel vett

részt az Öntészeti Gimnázium első esti (mondhatni kísérleti) iskolájában oktatóként. Metallográfiát és acélöntészetet tanított a III–IV. osztályban. Nyelvismerete révén évekig lektorálta a szakmai tudományos könyvek magyar kiadásait, így pl. *Girsovics: Vasöntészet*, *Nyehendzi: Acélöntés c. szakkönyvét* és a *Gépipari Enciklopédiát*.

Az OMBKE-nek 1949 óta volt tagja, ahol több ízben látott el különféle vezetőségi funkciókat, választmányi és MTESZ országos választmányi tag volt. A BKL-ból 1952-ben kivált Öntöde c. szaklapunk első szerkesztőbizottságának is tagja volt.

1960-tól 1966-ig, két cikluson keresztül az Öntödei Szakosztály elnöke volt. Nagy érdeme, hogy fiatal, tetterős szakembereket nyert meg szakmai-társadalmi szervezetünknek. Elhivatottan képviselte az öntész szakmát a hazai és a nemzetközi fórumokon és konferenciákon.

Segítette a vidéki helyi szervezetek kiépítését (Győr, Sopron, Diósgyőr), s kezdeményezte a szakmai munkabizottságok (vas-és acélöntészeti, formázási stb.) megalakítását. Az OMBKE képviselőjében 1961-től részt vett az egyetemi oktatási rendszer és a természettudományos tárgyakra alapozott tananyag kialakításában. Támogatta, hogy a Ganz-törzsgyár kéregöntődéje „műszaki emlékként” elkerülhesse a lebontást, és Öntödei Múzeumként megmaradjon.

Érdemeiért 1953-ban a Kohászat Kiváló Dolgozója, 1966-ban a z. Zorkóczy Samu-emlékérem arany fokozatának adományozásával tüntették ki.

1971. április 16-án, 56 évesen, munkába menet érte utol a végzetes harmadik infarktus. A Farkasréti temetőben ravatalánál az OMBKE nevében Szász József búcsúzott tőle és mondott utolsó Jó szerencsét.

✎ LKK – SL